

братовы-тѣ си наставленія. Стояло цѣлый день по прѣдѣлы-тѣ на долини-тѣ да разгледва цвѣта-та, които были по край планины-тѣ, и като слушало пѣнія-та на птици-тѣ, които были накацали горѣ на дръвья-та; а горски-тѣ овцы и козы (на които радость-та и благодареніе-то было да отвлѣкѣтъ стадо-то на добрый-тѣ пастырь отъ оградѣ-тѣ) зарадвали ся като гледали че Неискуство начнало да чувствува неудоволствіе отъ лекото и добромысленно-то управленіе на пастыря: и като приближили колкото было възможно, поканили го да ся освободи отъ оградѣ-тѣ.

“Много отъ насъ,” думали му, “были съ нѣкога запрѣны у тѣзи долини, както си и ты сега, но не можахъ да търпятъ много ограничєнія, които имъ наложихъ, и за това побѣгнѣхъ отъ неѣхъ и сега ся радвать тука въ съвършеннѣхъ свободѣхъ.”

Неискуство каго прѣдрасположено въ това, лѣсничко повѣрвало щото му казали онѣзи овцы; и въ едни утрини злѣщастни за него, увѣрено на думы-тѣ имъ, прѣскочило водѣ-тѣ, която окрѣжавала оградѣ-тѣ, прѣди да ся събуди Миръ отъ незлобивый-тѣ си сънъ.

Неговы-тѣ новы дружина го въспрїеди съ радость, и ся обѣщали да го заведѣтъ по веселы пасища, които щѣлы да му сѣ храна цѣлый день, и на цвѣтны постелкы, дѣто щѣло да спи сладко всичкѣ-тѣ нощъ.

Неискуство бързало да ги послѣдва, а было заминѣло почти пладне, и слънце-то грѣяло съ много жегѣ надъ планицы-тѣ; ко-